

F. Ignácné Gyermekkorában, Szüleivel És Testvérével

Ezen az 1905-ben készült képen az anyai nagyszüleimet láthatjuk két legidősebb gyermekükkel. A kép jobb oldalán ülő, egy év körüli kislány L. Mária, az édesanyám. Mellette áll a nagyanyám, S. Gizella, és bal oldalon ül nagyapám, L. Antal, ölében elsőszülött fiával, Mártonnal. A felvétel Bécsben készült, nem sokkal a család Budapestre való visszatérése előtt. Nagyszüleim a 19-20. század fordulója környékén költöztek ki az osztrák fővárosba a nagyapám munkája miatt, aki valamilyen kereskedelmi tevékenységet folytatott. Arról sajnos nincs tudomásom, hogy mivel kereskedtek, és arról sem, hogy visszatérésük után mivel foglalkoztak. Anyám és bátyja ott születtek, 1901-ben, illetve 1904-ben. Nem sokkal anyám születése után, 1905-ben visszatértek Budapestre, ahol igen szerény körülmények között, egy szükséglakástelepen éltek. További négy

gyermekük született: Ilona 1905 körül, József 1910-ben, Rózsi 1913-ban és Irma 1917-ben. Ezek a nagyszüleim meghaltak már jóval a háború előtt : nagyapám az 1920-as évek elején lett a tébécé áldozata, majd egy-két évre rá követte őt a felesége. Hat gyermekük közül csak hárman éltek túl a holokausztot: anyám, valamint két legfiatalabb húga, Rózsi és Irma. Anyu bátyja, Márton is itt lakott Budapesten, nős volt, a felesége Aliz néni volt; nem tudom már a vezetéknévét, azt tudom, hogy ő is keresztény volt. Anyám nagyon haragudott rájuk, mert nekik már akkor kilenc gyerekük volt, és nagyon rosszul ment a soruk, élhetetlen emberek voltak. Márton bácsi egy olyan kis hadarós, nem túl sikeres emberke volt, szegény, Aliz néni meg annak a felét sem érte talán, mint a nagybátyám. Nem voltunk jó kapcsolatban egyébként sem, mert anyám mindig olyan dehonesztálón beszélt róluk, Márton bácsit egy kicsit hülyének tartották a családban. Irma néni -- anyám legkisebbik húga, aki egy módosabb emberhez ment feleségül -- azért támogatta őket szociálisan, amennyire tudta. Irma néni férjének egy jól menő szíjgyártó műhelye volt, és Márton bácsi is neki dolgozott, ameddig tehetett. Aztán jöttek a behívók, és végigjárta a zsidó férfiak akkori szokásos kálváriáját: egyik munkaszolgálat a másik után, a végén pedig nem tért vissza. Egy szerencsésebb bajtársa mondta el, hogy kutyákkal tépették szét élve. SS-ek uszítottak rá feldühödött kutyákat, itt Magyarországon, valahol a Dunántúlon. Ő tehát így pusztult el. Hogy mi lett a feleségével, és azzal a sok gyerekkel -- akiknek a nevét sem tudnám elsorolni --, arról nincs tudomásom, nem kerestük egymást. Egy unokatestvéremmel találkoztam később közülük valamikor az 1970-es években, Kőbányán. Akkor ellenőrként dolgoztam a Belkereskedelmi Szállító [Szállítási] Vállalatnál, tüzelőszállítási panaszokat vizsgáltam, és ez az unokatestvérem egy ilyen panaszt adott be. Én megismertem őt, ő engem, azt hiszem, nem. De beszélgettünk azért egy keveset, mert írt egy könyvet, rengeteg kézirata volt, és -- nem tudom, miért -- rám akarta bízni. Aztán megszakadt a kapcsolatunk, nem hiszem, hogy él még.